

Arrest

nr. 166 248 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 18 juli 2002 als minderjarige samen met zijn ouders België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 1 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 148.490 van 31 augustus 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 18 december 2003 en op 11 oktober 2005 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 november 2006 wordt de onmogelijkheid om deze aanvragen te behandelen vastgesteld.

1.3. Op 3 april 2007 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 17 juli 2008 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 15 oktober 2009 wordt de verzoeker toegelaten tot een onbeperkt verblijf (B-kaart).

1.4. Op 12 november 2012 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

1.5. Op 8 januari 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 18 juni 2014 vraagt de verzoeker om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). Op 8 september 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoeker niet terug in het bezit te stellen van een BIVR. Bij arrest nr. 140 818 van 12 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 28 december 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer (...)

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid. 3° art 74/14 §3.3°; wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde L. V. d. H. (...) attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

- *Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding veroordeeld werd.*
- *Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bereiging, bij nacht, door twee of meer personen als dader of mededader, Feiten waarvoor hij op 18.12.2013 door de Hof van Beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor wat 15 maanden overschrijdt, veroordeeld werd.*
- *Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bereiging, Feit waarvoor hij op 05.09.2010 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel 5 jaar voor 6 maanden) veroordeeld werd.*

Betrokkene heeft een partner en familieleden in België die recht op verblijf hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen, van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waar voor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel

veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding; hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bereiging, bij nacht door twee of meer personen, als dader of mededader. Feiten waarvoor hij op 18.12.2013 door het Hof van Beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor wat 15 maanden overschrijdt, werd veroordeeld; hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor op 06.09.2010 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel 5 jaar voor 6 maanden). Gezien zijn gedrag bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08.01.2014 en 10.09.2014 (...)"

1.8. Op 28 december 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2. Ter terechtzitting van 7 maart 2016 legt de raadsman van de verzoeker een aantal stukken neer, met name een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 28 december 2015, een schrijven van 8 januari 2016 van de arts die als deskundige werd aangesteld in het kader van de gerechtelijke medische expertise, een vonnis van de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Gent van 30 september 2015, een medisch attest van dokter D. D. van 3 maart 2016, een schrijven van de verzoeker van 29 februari 2016 en twee schrijvens van de vader en de moeder van de verzoeker van 1 maart 2016.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen deze uit de debatten te worden geweerd (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.154 en RvS 16 mei 2006, nr. 158.863). Hierbij kan worden opgemerkt dat de meeste stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De voormelde stukken worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.DOORDAT DVZ stelt in de tweede paragraaf van de REDEN VAN DE BESLISSING :

« Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 ° : verblijft in het Rijk zonder houder te « zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van « een geldig visum » ;

TERWIJL :

Dat verzoeker verblijfsdocumenten had (zie stuk 9 in bijlage) ;

Dat om niet duidelijke redenen, deze ofwel ingetrokken werden ofwel niet verlengd ;

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij, gezien de context dat hij een jarenlange vaste relatie heeft met zijn partner en zijn quasi dagelijkse contacten met zijn ouders en andere broers en zuster

wonende te (...) dat hem een BGV betekend wordt op 28.12.2015 om 18h00 in de gevangenis te Brugge, met een bevel onmiddellijk het grondgebied te verlaten, daar waar hij volgens bijlage 3, op 28.12.2015 om 17h00 vrijgelaten wordt en dat het een verstekvonnis is waarnaar in feite door DVZ verwijst als blijkbaar voornaamste motief om het BGV en het INREISVERBOD af te leveren - dat die rechtzaak nog moet behandeld worden bij verzet ;

Dat gezien hangende nog openstaande gerechtelijke dossiers het hem onmogelijk is het grondgebied onmiddellijk te verlaten, dit steunend op volgende documenten en gegevens welke zullen aangevuld worden :

-volgens een proces-verbal nr (...) van 15.02.2014 waarvan kopij van zijn verhoor in bijlage : (stuk 4)

-dat gevolg aan het verlies/diefstal van een identiteitsdocument van verzoeker zou die vervolgd geweest zijn door de Correctionele Rechtbank Brussel op 25.11.2015 - doch verzoeker blijkt de hem ten laste gelegde feiten van oplichting te ontkennen - waarvoor verstekvonnis en verzet moet nog volgen, zie één pv van verhoor hierover ref (...) van 05.05.2015 ;

(stuk 5)

-volgens een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent, dd. 30 september 2015 (referenties (...)) waarin verzoeker zich burgerlijke partij gesteld heeft, is er aanstelling van een geneesheer-deskundige uit Gent, met als opdracht een omstandig advies te verlenen : de expertise werkzaamheden moeten nog beginnen ;

-dat verzoeker zich nog moet laten verzorgen, gezien zijn klachten van pijn en zwelling aan de hand, gevolg aan een val van de trap volgens bijgaand medisch attest van A. S. Z. A.-G. (...), van 16.06.2015; (stuk 6)

Dat het BGV BIJLAGE 13 zowel het INREISVERBOD van 8 jaar BIJLAGE 13 SEXIES hoofdzakelijk hierop gesteund zijn, alwaar verzoeker de feiten van oplichting betwist, feiten zouden door derden gepleegd geweest zijn, met de verloren/gestolen identiteitskaart van verzoeker ; Dat verdere gegevens hierover verwachtend zijn en een gevolg aan dit verzoekschrift zullen uitmaken ;

Dat hem minstens de tijd moet worden gegund zich ernstig te kunnen voorbereiden op hangende gerechtelijke zaken : de referenties worden navolgend hetzij opgestuurd hetzij afgegeven ter zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Dat hij voor dit dossier BIJLAGE 13 over een termijn beschikt van 30 dagen om een beroep (beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing) in te dienen ;

Dat het BGV - de BIJLAGE 13 - geen rekening houdt met de door DVZ zelf belangrijke gekende gegevens, DVZ verwijst zelf in de rubriek feiten van de REDEN VAN DE BESLISSING in de BIJLAGE 13 naar :

« Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op «25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf « van 1 jaar + onmiddellijk aanhouding veroordeeld werd « ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoeker zijn rechten zou kunnen laten gelden - in het kader van hangende aanvragen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als in behandeling zijnde verzoekschriften bij de RAAD voor Vreemdelingenbetwistingen - indien hij het land moest uitgezet worden ;

Dat zou dan ook een schending van het artikel 6 (recht op eerlijk proces en schending van het recht van verdediging) en niet conform de menselijke waardigheid en het respect van het privé-en familiaal leven (art. 8 EVRM) kunnen uitmaken.

Dat de besluitvorming onvolledig is, de motivatie is gebrekkig ;

2.DOORDAT DVZ stelt in de derde paragraaf van de REDEN VAN DE BESLISSING : « Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art.74/14 §3, 3° : wordt door de « Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. V. d. H. (...), attaché, geacht de « openbare orde te kunnen schaden; »

TERWIJL verzoeker :

Dat verzoeker in de dossiers van de Correctionele Rechtbank van Gent in 2010 en door het Hof van Beroep van Brussel in 2013 meegesleept werd door slechte makkers en uiteindelijk zijn levenswijze effectief wil veranderen en daarvan het bewijsmateriaal wil leveren van het volgen van de nodige therapie en een degelijke sociale begeleiding ;

Dat indien hij een drankprobleem heeft hij daarvoor de nodige hulp zal aanvragen en de adviezen die hij daarbij ontvangt zal opvolgen ;

Dat verzoeker, gezien de voorgaande gerechtelijke veroordelingen, van plan is zijn gedrag te veranderen met de hulp van een betere sociale begeleiding en met een therapie behandeling om beter afstand te nemen van slechte vrienden ter gelegenheid van zijn vrije tijd - evenementen die hem fataal zouden kunnen zijn zoals bij zijn veroordelingen in 2010 en 2013 ;

Dat het disproportioneel zou zijn verzoeker naar zijn herkomstland Angola te sturen, gezien er aldaar geen familie meer is, dat verzoeker er zonder familiale- en partnersteun en ondersteuning van sociale en psychologische diensten zou moeten verblijven ;

Dat zijn ouders in België verblijfsrecht hebben : zijn partner is Belgische en ondersteunt volledig haar partner - verzoeker in die richting (zie haar brief dd. 09.01.2016 hierbijgevoegd - stuk) ;

3.DOORDAT DVZ stelt in de vierde paragraaf van de REDEN VAN DE BESLISSING, waar het handelt om de partner en de familieleden in België :

«.....Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het « recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich « immers schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf « van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding.

« Gezien zijn gedrag bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

« Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

«Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.«

TERWIJL verzoeker stelt :

Er werd in die optiek door DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle gekende elementen in het dossier ;

Verzoeker woont zowel bij zijn ouders en jongere broers en zuster als bij zijn partner zijnde D. J. (...),

Dat bijgaande handgeschreven brief van mevrouw D. J. (...), dd. 9 januari 2016 over haar jarenlange vaste relatie met verzoeker M. R. L. (...) tot nadenken stemt : men ziet er hoe het koppel toekomstplannen heeft, samen het leven willen delen en dat er ook bereidheid is om probleemoplossend te werken, een afspraak is gemaakt met een huisarts om tot therapie over te gaan (punt 9 van haar brief) ;

Hieruit blijkt dat verzoeker zijn fouten erkent en ook alles wenst te ondernemen om het leven goed te maken en op een goeie pad te brengen (punt 7 en 11 van de brief) ;

*Uit de brief (punten 1, 4, 5 en 8) komt de toekomstgerichte relatie tussen mevrouw D. J. (...) en M. R. L. (...) naar voor met hun trouwplannen ;
(stuk 7)*

*Dat uit vijf bijgaande foto's duidelijk blijkt hoe iedereen het goed stelt : zowel verzoeker als zijn partner als de zuster van verzoeker ;
(stuk 8)*

Dat hij dagelijks in contact is met zijn ouders (vader : R. A. (...), zijn jongere broers en zuster, allen wonende te (...);

Dat hij zijn partner zelf reeds lang kende vooraleer zij vijf à zes jaar geleden, als gehuwden samenleefden ;

Door het uitvaardigen van een BGV met onmiddellijke ingang volgens BIJLAGE 13 :

- zal verzoeker zijn dagelijkse contacten zowel met zijn ouders, familie als vriendin erg missen ;*
- dat door de eenzaamheid in Angola, want bij afwezigheid van familie en sociale banden gezien hij reeds dertien jaar uit Angola vertrokken is, zullen andere psychische problemen ontstaan, wat nefast is voor zijn gezondheid ;*
- dat het verbreken van een jarenlange opgebouwde relatie met zijn partner, ook destructieve gevolgen zal hebben voor verzoeker en zijn partner ;*
- dat het missen van dagelijkse contacten met ouders en broers en zuster, nefast is voor de gezinsstabiliteit en nieuwe familiale problemen zal scheppen ;*
- dat de ontbering van zijn familie, en zijn partner een miskennis is van één van de meest belangrijke grondrechten van een individu : men doorknipt alle goede relaties hier om hoogstwaarschijnlijk als « een vogel voor de kat » in Angola in de criminaliteit te belanden;*
- dat verzoeker voornemens is een therapie te volgen, teneinde zijn gedrag te verbeteren en beter de maatschappelijke regels te kunnen naleven ;*
- verder wordt verwezen naar de andere punten in dit verzoekschrift aangehaald ;*

4.DOORDAT DVZ stelt in de twee laatste paragrafen van de REDEN VAN DE BESLISSING :

« Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

« + artikel 74/14 § 3,4° : de onderdaan van een derde land heeft binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08.01.2014 en 10.09.2014»

TERWIJL verzoeker stelt :

Dat hij volgens een uittreksel uit het nationaal register dd. 24.12.2009 over verblijfsdocumenten beschikte geldig van 8.12.2009 tot 8.12.2014 volgens bijlage « Certificat d'inscription au registre des étrangers »

(stuk 9)

Dat de BGV afgeleverd werden in de periode waarin hij over een verblijfstitel beschikte ;

Wat het BGV betreft van 08 januari 2014 : volgens door verzoeker gegeven informatie zou de datum van kennisgeving niet vermeld staan op bladzijde 2 van dit bevel ;

Dat, indien dit zo is, het probleem is te weten wanneer de beroepstermijn tegen dit BGV begint te lopen?

Anderzijds diende verzoeker het grondgebied van België nog niet te verlaten, aangezien hij nog beschikte over een duplicaat van een identiteitskaart (certificaat van inschrijving in het vreemdelingenregister) geldig tot 8 december 2014 ;

Dat dit document aan verzoeker afgeleverd werd door de Gemeente Schaarbeek, mogelijks ter vervanging van een verloren of gestolen identiteitsbewijs (het vermeldt : « duplicata 00 ») ;

(zie stuk 9)

Hieruit kan men afleiden dat verzoeker wel gevolg gegeven heeft aan het BGV vermits dit vermeldde : « tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven »

Dat er geen belangenafweging werd gemaakt bij het uitvaardigen van het BGV want indien verzoeker het land zou moeten verlaten, dit een splitsing in de familiekeren te (...) zou teweeg brengen, breuk van een vaste partnerrelatie met toekomstplannen, dit eveneens zijn werkmogelijkheden zou hypothekeren, met alle nefaste gevolgen vandien :

Dit zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het E.V.R.M. : dat het respect van het familiaal en gezinsleven waarborgt : bij eventuele uitvoering van een BGV zouden zowel de sociale als familiale banden langs alle kanten afgesneden worden ;

en van het artikel 3 van het E.V.R.M. : een mensonwaardige en vernederende behandeling;

Dat het uitvoeren van het BGV uiterst negatieve effecten zal veroorzaken zowel voor verzoeker als de achtergelaten familie en partner, welke zeker niet in verhouding staan met het effect dat beoogd wordt met een BGV ;

Besluit :

Er is bijgevolg schending van het vertrouwensbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsnorm (gezien de houding van DVZ werd bij verzoeker en zijn PARTNER, een rechtmatig vertrouwen gewekt alsdat zijn verblijf zou worden toegestaan) ;

Dat de gezondheid van verzoeker, zowel fysisch als psychisch zal achteruitgaan, gezien hij ook nog dient gehospitaliseerd te worden, als gevolg van een val ;

Dat geen rekening werd gehouden met hangende procedures voor de Rechtbank in België, waar hij zich effectief moet verdedigen en één dossier waar hij het slachtoffer is ;

Dat DVZ met deze in het verzoekschrift aangehaalde elementen geen rekening heeft gehouden, dat er dus een buitenmatige dubbele administratieve beslissing genomen werd (BGV met BIJLAGE 13 en INREISVERBOD met BIJLAGE 13 SEXIES) bij gebrek aan belangenafweging en dus onvoldoende het BGV heeft gemotiveerd ;

Dat er geen rekening werd gehouden in de beslissing van de nefaste gevolgen voor verscheidene familieleden in geval van uitvoering ;

Dat de beslissing zeker onredelijk is, gezien het onmiddellijk uit te voeren BGV dan nog met een INREISVERBOD voor 8 jaar volgens een BIJLAGE 13 SEXIES.

Er werd aan geen belangenafweging gedaan ;

Er is dus schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en dus een beoordelingsfout plus schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3, 6 en 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat hij verblijfsdocumenten had, die evenwel om onduidelijke redenen ofwel werden ingetrokken, ofwel niet werden verlengd. Hij betoogt vervolgens dat hij bij verstekvonnis werd veroordeeld en dat die veroordeling het voornaamste motief zou zijn waarop de bestreden beslissing steunt om hem te bevelen het grondgebied te verlaten. Door het hangende gerechtelijke dossier zou het onmogelijk zijn hem te bevelen het grondgebied te verlaten. Hij betwist de feiten van oplichting. Artikel 6 EVRM en zijn rechten van verdediging zouden bovendien zijn geschonden. Hij zou bovendien zijn fouten erkennen en zijn gedrag willen veranderen. Verzoeker zal door de uitvoering van de bestreden beslissing zijn ouders, familie en vrienden dienen te missen. Hij stelt tot slot dat de vorige bevelen werden afgeleverd terwijl hij nog over een verblijfsrecht beschikte.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou onterecht toepassing zijn gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij “verblijfsdocumenten had”, die evenwel om onduidelijke redenen werden ingetrokken of niet werden verlengd. Terwijl verzoeker maar al te goed op de hoogte is van het feit dat hij geen verblijfsrecht meer geniet in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2012 ambtshalve werd geschrapt, waarna hij op 18 juni 2014 vroeg om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Op 8 september 2014 werd evenwel de beslissing genomen waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan dat verzoek. Hiertegen stelde hij, d.d. 10 oktober 2014, een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad., die dat beroep bij arrest nummer 140.818 van 12 maart 2015 verwierp. Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift een print, d.d. 24 december 2009, van zijn B-kaart toe (stuk 9), terwijl hij geenszins kan voorhouden als zou hij er daadwerkelijk van overtuigd zijn dat hij nog verblijfsgerechtigd is in België.

Waar verzoeker nog tracht voor te houden als zou onterecht toepassing zijn gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, kan er op worden gewezen dat eenvoudige inzage in het administratief

dossier aantoont dat hij op 8 januari 2014, dag waarop hij in vrijheid werd gesteld uit de gevangenis van Sint-Gillis, onder een bijlage 13 werd bevolen het grondgebied uiterlijk op 15 januari 2014 te verlaten. Het is het "beheer der gevangenen" die hem kennis gaf van het bevel, waarna verzoeker het ondertekende. In de beslissing van 8 september 2014 werd verzoeker er andermaal op gewezen dat hij gevolg diende te geven aan het bevel dat hem op 8 januari 2014 ter kennis werd gebracht en werd overhandigd.

Verzoeker tracht andermaal voor te houden als zou hij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij nog beschikte over een duplicaat van een identiteitskaart geldig tot en met 8 december 2014, terwijl zoals hierboven uiteengezet hij niet ernstig kan voorhouden als zou hij er daadwerkelijk van overtuigd zijn geweest op dat moment nog houder te zijn geweest van een verblijfskaart in België.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij op 25 november 2015 bij verstekvonnis werd veroordeeld en dat dit het voornaamste motief zou zijn waarop de bestreden beslissing gesteund is. Terwijl de bestreden beslissing gesteund is op de artikelen 7, eerste lid 3° en 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet die als volgt luiden:

"(...)"

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de drie strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker opliep in de periode 2010-2015 en de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Verzoeker kan geenszins ernstig voorhouden dat het voornaamste motief de laatste veroordeling bij verstek betreffen. Er wordt immers duidelijk in de bestreden beslissing uiteengezet waarom verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Er wordt gemotiveerd dat gelet op verzoekers gedrag in het verleden er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. De openbare orde dient te worden beschermd en de verwijdering van verzoeker uit het Rijk vormt hiertoe de gepaste maatregel.

Verzoeker ontkent geenszins dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Hij beperkt zich immers te poneren dat hij zijn fouten erkent en ook alles zal ondernemen om zijn leven terug in handen te nemen. Met dit vaag betoog dat overigens strijdt met zijn verleden daar er duidelijk sprake is van recidivisme in zijn hoofde, doet verzoeker geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker beweert zijn leven terug in handen te willen nemen, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op het feit dat er meer dan één strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken waarvan de laatste op 25 november 2015, een schending van de openbare orde te weerhouden, wat overigens geenszins kennelijk onredelijk is.

Dienaangaande kan overigens nog worden opgemerkt dat verwerende partij optreedt als Ooerheid en bevoegd is om maatregelen treffen die de openbare orde dienen te vrijwaren. Zo kan er op grond van artikel 7, al. 1-3° van de Wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer een vreemdeling door zijn gedrag 'geacht wordt' de openbare orde te kunnen schaden. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de aantasting van de Openbare Orde van het land zelfs niet ernstig dient te zijn. (R.v.St. nr.33.437 van 21 november 1989)

Het feit dat verzoeker verzet heeft aangetekend tegen het laatste vonnis belet verwerende partij geenszins een schending van de openbare orde te weerhouden en doet verder niets af aan het feit dat vastgesteld werd dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum en die vaststelling volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op een andere grond over enig verblijfsrecht in het Rijk zou kunnen beschikken.

Daar waar verzoeker nog beweert dat het hangende gerechtelijke dossier, waarmee hij doelt op de verzetsprocedure, het onmogelijk zou maken hem te bevelen om het grondgebied te verlaten, faalt zijn betoog in rechte. Die beroepsprocedure heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235; R.v.St., 25 maart 2004, nr. 129 727).

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) blijkt dat een beklagde de mogelijkheid moet hebben zonder daar zelf bij aanwezig

te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Bij arrest nr. 148.733 van 29 juni 2015 oordeelde de Raad bovendien dat het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut.

De beroepsprocedure die werd opgestart tegen de thans bestreden beslissing heeft evenmin schorsende werking. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker het recht zou ontzegd worden om zijn belangen te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en zich ter zitting te laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de rechten van de verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele zaken en, in administratieve zaken, op tuchtzaken. Artikel 6 EVRM is niet van toepassing zijn op een gewone administratieve procedure zoals deze, zodat dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is. (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Tot slot dient te worden aangegeven dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan derhalve niet worden weerhouden.

Dienaangaande kan er nog op worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

In casu toont verzoeker geenszins het bestaan van de vereiste band van afhankelijkheid met zijn ouders aan.

Verzoeker maakt met zijn betoog en de bij zijn verzoekschrift toegevoegde verklaring van zijn voorgehouden partner en foto's evenmin aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt hij aannemelijk dat er een band bestaat die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

Verwerende partij stelt derhalve vast dat verzoeker geenszins aantoont dat er sprake is van een gezins- en familieleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Artikel 8 EVRM waarborgt bovendien de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij laat bovendien gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de zware strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar een schending uitmaken van de openbare orde. Verzoeker heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn.

Verwerende partij merkt op dat geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen.

Verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Waar verzoeker tot slot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat die bepaling vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat hij aan een ziekte lijdt die voldoet aan de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het EHRM. Uit de bij het verzoekschrift toevoegde stuk blijkt immers dat verzoeker slechts een fractuur heeft aan de linkerhand.

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat hij evenmin aantoont dat hij de nodige zorgen, indien hij die inmiddels nog gehad zou hebben daar het stuk dateert van 16 juni 2015, niet kan verkrijgen in zijn land van herkomst.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het “*objectiviteitsprincipe*” door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.1.2. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.1.3. Het middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven omdat hij *“niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”*, omdat hij *“binnen de toegekende termijn geen gevolg (heeft) gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem werd(en) betekend op 08.01.2014 en 10.09.2014”* en omdat hij *“geacht (wordt) de openbare orde te kunnen schaden”*, waarbij omstandig wordt toegelicht omwille van welke feiten hij reeds veroordeeld werd en welke strafsancities hem ten gevolge van die veroordelingen werden opgelegd. Voorts wordt omstandig gemotiveerd dat de inmenging die de bestreden beslissing in het gezins- en privéleven van de verzoeker vormt, gerechtvaardigd wordt door *“de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Ingevolge artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kan aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten worden afgegeven *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Waar de verzoeker opwerpt dat hij *“verblijfsdocumenten had”* en dat deze *“om niet duidelijke redenen, (...) ofwel ingetrokken werden ofwel niet verlengd (werden)”*, weerlegt hij geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing dat hij *“niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”*.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich kunnen verantwoorden waarom aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name 1) dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”* en 2) dat de verzoeker *“geacht (wordt) de openbare orde te kunnen schaden”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij *“van plan is zijn gedrag te veranderen met de hulp van een betere sociale begeleiding en met een therapie behandeling om beter afstand te nemen van slechte vrienden ter gelegenheid van zijn vrije tijd”*, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van de grief, die gesteund is op artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat de verzoeker zich op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen en dat de bestreden beslissing hierin een inmenging vormt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gestelde grenzen is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op de Vreemdelingenwet, wat door de verzoeker niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (*cf.* EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

In de bestreden beslissing worden de verschillende vaststellingen opgesomd waarom “*er een ernstig en actueel gevaar (bestaat) voor een nieuwe schending van de openbare orde*”, met name omdat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot oplichting, waarvoor hij op 25 november 2015 veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding, omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, als dader of mededader, waarvoor hij op 18 december 2013 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar voor wat vijftien maanden overschrijdt, en omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, waarvoor hij op 6 september 2010 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van vijf jaar voor zes maanden. Op grond van deze vaststellingen, die alle steun vinden in het administratief dossier en die door de verzoeker niet worden betwist, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geoordeeld dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De verzoeker laat gelden dat hij de feiten van oplichting betwist en dat hij verzet heeft aangetekend tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 25 november 2015 waarbij hij veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding. Hiermee toont de verzoeker evenwel niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en *a fortiori* met betrekking tot feiten die reeds tot een (niet definitieve) veroordeling bij verstek hebben geleid.

Met betrekking tot de overige veroordelingen komt de verzoeker niet verder dan een poging om zijn daden te vergoelijken, doch ook hiermee maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Dat hij zou zijn "*meegesleept (...) door slechte makkers*" is immers slechts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook van het (willen) volgen van de nodige therapie en een degelijke sociale begeleiding wordt niet het minste bewijs voorgelegd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de uitvoering van de bestreden beslissing net een afstand tussen de verzoeker en zijn slechte vrienden met zich brengt.

Door louter te poneren dat het disproportioneel zou zijn om hem naar zijn herkomstland te sturen, gezien hij aldaar geen familie meer heeft en er zonder familiale- en partnersteun en ondersteuning van sociale en psychologische diensten zou moeten verblijven en gezien zijn ouders in België verblijfsrecht hebben en zijn partner Belgische is, zonder hierbij te wijzen op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet proportioneel zou zijn met het erdoor nagestreefde doel. Immers, zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Waar de verzoeker nog meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing "*onvoldoende rekening heeft gehouden met alle gekende elementen in het dossier*", laat hij evenwel na enige concrete elementen aan te brengen die erop zouden wijzen dat de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk onredelijk is.

Voor zover de verzoeker voorhoudt dat het verbreken van een jarenlange opgebouwde relatie met zijn partner ook destructieve gevolgen zal hebben voor hemzelf en zijn partner, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en laat hij bovendien na te verduidelijken welke destructieve gevolgen dit zal hebben.

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging niet noodzakelijk zou zijn, en dus niet in verhouding zou staan tot het nagestreefde doel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoeker meent dat hij zich nog dient te laten verzorgen "*gezien zijn klachten van pijn en zwelling aan de hand*" ten gevolge van een val van de trap, en brengt hiervoor een medisch attest bij dat dateert van 16 juni 2015 en dus van meer dan een half jaar vóór het nemen van de bestreden beslissing. Hij brengt evenwel geen enkel element aan waaruit zou blijken dat een medische behandeling hiervoor, zo deze actueel nog nodig zou zijn, niet in Angola kan plaatsvinden of dat deze medische problematiek hem verhindert te reizen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Waar de verzoeker meent dat hij het grondgebied niet kan verlaten daar hij verzet heeft aangetekend tegen zijn veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Brussel van 25 november 2015, wordt erop gewezen dat hij niet aantoont dat hij zich in deze procedure niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

3.3.3.5. In zoverre de verzoeker betwist dat hij een gevolg diende te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 8 januari 2014 en 10 september 2014, wordt erop gewezen dat niet blijkt welk actueel belang hij bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grieven dat hij wel degelijk over een verblijfstitel beschikte op het moment dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2014 en 8 september 2014 werden afgegeven en dat hij wel degelijk uitvoering gaf aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.4. Voor zover de verzoeker laat gelden dat de houding van de verwerende partij bij hem en zijn partner “*een rechtmatig vertrouwen (heeft) gewekt alsdat hun verblijf zou worden toegestaan*”, wordt er op gewezen dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263) en dat er slechts sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN